

Sygn. akt I C 798/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lipca 2020r.

Sąd Rejonowy w Tarnowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący – sędzia Karolina Gonet-Szwarga

po rozpoznaniu w dniu 17 lipca 2020r. w Tarnowie

na posiedzeniu niejawnym na podstawie art. 15 zzs¹ pkt 2 ustawy z dnia z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (DZ.U. z 2020 r., poz. 374 z późn. zm).

sprawy z powództwa Centrum (...) SP. z o.o. z siedzibą w T.

przeciwko Bankowi (...) S.A. z siedzibą w B.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej Banku (...) S.A. w B. na rzecz strony powodowej Centrum (...) SP. z o.o. z siedzibą w T. kwotę 10.286,90 zł (słownie: dziesięć tysięcy dwieście osiemdziesiąt sześć złotych, 90/100 gr.) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 20.05.2020 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 4.367 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 3.617 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty.

sędzia Karolina Gonet-Szwarga

sygn. akt I C 798/20

UZASADNIENIE WYROKU

Sądu Rejonowego w Tarnowie z dnia 17 lipca 2020r.

Strona powodowa Centrum (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. domagała się zasądzenia od Banku (...) S.A. z siedzibą w B. kwoty 10.286,90 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto domagała się zasądzenia od strony pozwanej zwrotu kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu strona powoda podała, że na mocy zawartej w dniu 06 lutego 2020 roku umowy cesji wierzytelności nabyła od pierwotnego wierzyciela M. T. wierzytelności przysługujące jej względem Banku (...) S.A. z tytułu niezwróconych przez Kredytodawcę na rzecz Cedenta kosztów kredytu, związanych z zawarciem i całkowitą spłatą umów kredytu gotówkowego nr (...) - (...) z dnia 6 czerwca 2017r. 2013 roku, oraz nr (...) - (...) z dnia 3 listopada 2017 roku. Dalej podkreśliła, że wierzytelności objęte przedmiotową Umową cesji powstały w związku z wcześniejszą spłatą w/w kredytów w całości przez Cedenta, przed terminem określonym w Umowie. Cedent w związku z zawarciem w/w umów poniósł koszty prowizji od udzielonych kredytów odpowiednio w kwocie 1.904,73 zł i 7757,61 zł. Koszty te zostały skredytowane przez Bank, a zatem zostały poniesione w całości przez Cedenta w dacie zawarcia Umowy kredytu. M. T. dokonał całkowitej spłaty przedmiotowych kredytów odpowiednio w dniu 3 listopada 2017 roku (co miało miejsce

w związku z zawarciem umowy o kredyt gotówkowy nr (...) - (...) z dnia 3 listopada 2017 roku – przeznaczony m.in. na spłatę kredytu nr (...) - (...) i w dniu 13 czerwca 2018 roku, co miało miejsce w związku z zawarciem umowy o kredyt konsolidacyjny nr (...) z dnia 13 czerwca 2018 roku, zawartej z (...) Bankiem S.A., który przeznaczony był m.in. na spłatę m.in. kredytu gotówkowego nr (...) - (...). Strona powodowa podkreśliła, że Bank (...) S.A. nie dokonała zwrotu - w jakiegokolwiek części - pobranych od Kredytobiorcy w dniu zawarcia przedmiotowych umów kredytowych prowizji w łącznej kwocie 9.662,34 zł.

Uzasadniając swoje roszczenie strona powodowa wskazała, iż zgodnie art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim, w przypadku spłaty całości kredytu przed terminem określonym w umowie, całkowity koszt kredytu ulega obniżeniu o te koszty, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy, chociażby konsument poniósł je przed tą spłatą. Sposób dokładnego wyliczenia kwoty podlegającej zwrotowi w związku z wcześniejszą spłatą strona powodowa przedstawiła następująco: ilość dni, w których Cedent nie korzystał z pożyczki okres kredytowania x kwota prowizji, a zatem w ocenie strony powodowej prawidłowo obliczona wartość roszczenia w zakresie należności głównej, tj. podlegającej proporcjonalnemu zwrotowi części prowizji z tytułu udzielenia pożyczki oraz prowizji pobranej przez pośrednika współpracującego z Bankiem, wyraża się kwotą 1.807,97 zł (+ skapitalizowane odsetki w kwocie 298,22 zł) w przypadku umowy nr (...) i kwotą 7.286,29 zł (+ skapitalizowane odsetki w kwocie 894,42 zł) w przypadku umowy nr (...).

W odpowiedzi na pozew Bank (...) S.A. wniosła o oddalenie powództwa całości i zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego.

W pierwszej kolejności strona pozwana przyznała, że zawarła z M. T. umowę o kredyt gotówkowy (...), nr (...) - (...) z dnia 6 czerwca 2017 r oraz umowę o kredyt gotówkowy (...) (...) - (...) z dnia 3 listopada 2017 r. Zgodnie z postanowieniami umowy, strona pozwana pobrała z rachunku Kredytobiorcy jednorazowe prowizje z tytułu udzielonego kredytu gotówkowego w wysokości zgodnej z „Taryfą opłat i prowizji bankowych stosowanych przez Bank (...) S.A. dla Klientów detalicznych” w kwocie: 1.904,73 zł (odnośnie kredytu nr: (...) - (...)) oraz 7.757,61 zł (odnośnie kredytu nr. (...) - (...)). Dalej przyznała, że wszelkie zobowiązania wynikające z umowy zostały przez kredytobiorcę spłacone w dniu 3 listopada 2017 r. (odnośnie kredytu nr: (...) - (...)) oraz w dniu 18 czerwca 2018 r. (odnośnie kredytu nr. (...) - (...)).

Strona pozwana zakwestionowała, iż jest zobowiązana do zwrotu części uiszczonych przez kredytobiorcę prowizji z tytułu udzielenia kredytów, obejmującej okres od dnia faktycznej spłaty danego kredytu do dnia ostatecznej spłaty określonej w umowie. Wyjaśniła, że wysokość prowizji była wyliczona jednorazowo dla wskazanej transakcji. Tym samym pozwany Bank zakwestionował powództwo zarówno co do zasady, jak i co do wysokości z uwagi na oczywistą bezzasadność roszczenia.

W ocenie strony pozwanej stanowisko reprezentowane przez stronę powodową pozostaje w sprzeczności z literalną treścią art. 49 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim (dalej: u.k.k). W przypadku spłaty całości kredytu przed terminem określonym w umowie, całkowity koszt kredytu ulega obniżeniu o te koszty, które dotyczą tego okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy, chociażby konsument podniósł je przed tą spłatą. Podkreśliła, że dyspozycja art. 49 ust. 1 u.k.k. nie nakazuje w przypadku wcześniejszej spłaty kredytu konsumenckiego proporcjonalnego zwrotu na rzecz kredytobiorcy wszystkich kosztów mieszczących się w pojęciu całkowitego kosztu kredytu. W szczególności nie sposób uznać, że ustawodawca nałożył na kredytodawcę obowiązek pełnej, proporcjonalnej redukcji całkowitego kosztu kredytu w stosunku, w jakim okres, o który skrócono czas obowiązywania umowy, pozostaje do pierwotnie uzgodnionego okresu kredytowania. Obowiązek obniżenia całkowitego kosztu kredytu wynikający z art. 49 ust. 1 u.k.k. odnosi się jedynie do kosztów rozłożonych w czasie, a za takiego rodzaju kosztu nie sposób uznać prowizji za udzielenie kredytu/pożyczki gotówkowej. Bank (...) S.A. zwrócił uwagę, iż nie jest to prowizja pobierana tytułem wynagrodzenia za korzystanie z pieniędzy Banku w czasie lub inne czynności, które miały być realizowane przez Bank w okresie, o który skrócono okres kredytowania - wobec tego dokonanie przez kredytobiorcę wcześniejszej spłaty kredytu nie wymaga obniżenia tego typu prowizji przez Bank.

W ocenie pozwanego Banku stosowanie przez Pozwanego wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 11 września 2019 r. sygn. C-383/18 (dalej jako: (...)) ze skutkiem retroaktywnym nie znajduje uzasadnienia, bowiem powyższy wyrok wprowadził elementy tzw. „nowości normatywnej”. Oznacza to, że przed jego wydaniem, pozwany nie mógł racjonalnie spodziewać się tego, że z Dyrektywy zostanie zrekonstruowana wskazana przez (...) norma i sposób wykładni art. 16 ust. 1 Dyrektywy. Teoretycznie deklaratoryjne orzeczenie (...) de facto zmieniło w tym zakresie stan prawny. Dopiero od chwili wydania wyroku (...) pozwany bank może prawidłowo zdekodować normę (zgodnie z wykładnią (...)) i racjonalnie przewidzieć ekonomiczne skutki umowy kredytu zawieranej z klientem oraz skutki przedterminowej spłaty. Oznacza to, że dokonana nowa wykładnia mieć jedynie skutki pro futuro, kształtując treść obowiązków stron umów kredytu konsumenckiego zawartych po wydaniu wyroku. Strona pozwana podkreśliła, iż w warunkach niniejszej sprawy spłaty dokonano przed dniem 11 września 2019 r.

Strona pozwana zwróciła uwagę, że zarówno w orzecznictwie (...) jak i w doktrynie prawa przyjmuje się, że dyrektywy nie mogą co do zasady wywoływać skutku horyzontalnego, co oznacza, że wyłączona jest możliwość powoływania się przez podmioty prywatne na uprawnienia wynikające z dyrektywy nieterminowo lub niewłaściwie implementowanej w sporach między sobą (relacja jednostka-jednostka).

Jednocześnie strona pozwana wskazała, że ww. orzeczenie (...) z dnia 11 września 2019 r. sygn. C-383/18 zapadło na kanwie innego stanu faktycznego, w tym dotyczyło umów, gdzie wynagrodzenie kredytodawcy było naliczane w sposób odmienny niż w niniejszej sprawie. Orzeczenie (...) wiąże jedynie ten sąd, który zwrócił się z pytaniem oraz sądy krajowe, które będą orzekać w tej konkretnej danej sprawie będącej uprzednio przedmiotem rozstrzygnięcia przez (...). Trudno doszukiwać się podstawy prawnej dla uznania, że wnioski płynące z orzeczenia (...) wykraczają poza daną sprawę i wiążą pozostałe sądy orzekające w innych sprawach czy też stanowią quasi-normę prawną i powinny być stosowane powszechnie w obrocie prawnym.

W ocenie pozwanego Banku w niniejszej sprawie nie ma podstaw do bezpośredniego zastosowania przepisu art. 16 ust. 1 Dyrektyw omawiany przepis Dyrektywy nie spełniał bowiem kryterium precyzyjności.

Zdaniem strony pozwanej w sprawie nie zachodzi też sytuacja, w której zastosowanie ma koncepcja tzw. „incydentalnego” skutku horyzontalnego dyrektywy (incidental horizontal effect), kiedy w wyjątkowych przypadkach, podmiot prywatny może powołać się na prawa wynikające z dyrektywy w sporze przeciwko innemu podmiotowi prywatnemu. W świetle orzecznictwa (...), mające zastosowanie przepisy prawa krajowego nie mogą być mniej korzystne niż te, które dotyczą podobnych spraw krajowych (similar domestic actions) i nie mogą czynić niemożliwym wykonywanie praw opartych na prawie wspólnotowym. Bezpośrednie stosowanie dyrektywy w takim przypadku nie powinno jednak polegać na nałożeniu dodatkowych obowiązków. Dyrektywa działa wówczas „jak tarcza, a nie jak miecz”, tzn. zabrania zastosowania nieprawidłowej normy krajowej, lecz nie narzuca normy pozytywnej.

Strona pozwana podniosła, że w warunkach niniejszej sprawy bezpośrednie stosowanie przepisu oznaczałoby rozszerzenie obowiązku ciążącego na pozwanym Banku - w stosunku do obowiązku zwrotu wynikającego wprost z art. 49 ust. 1 u.k.k. Podkreśliła, że jeżeli jednak nabywcą wierzytelności kredytobiorców o rozliczenie kredytu konsumenckiego, w związku z jego wcześniejszą spłatą, jest przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą polegającą na zarobkowym nabywaniu roszczeń wobec banku o rozliczenie umów kredytu konsumenckiego, to wspomniane względy ochrony konsumentów powinny osłabiać stanowisko pozwalające na przypisanie Bankowi obowiązku zwrotu części kosztów objętych całkowitym kosztem kredytu przynajmniej w okresie poprzedzającym wydanie Wyroku (...).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. T. zawarła z Bankiem (...) S.A. umowę o kredyt gotówkowy (...), nr (...) - (...) z dnia 6 czerwca 2017 r oraz umowę o kredyt gotówkowy (...) (...) - (...) z dnia 3 listopada 2017 r.

Strona pozwana pobrała z rachunku Kredytobiorcy jednorazowe prowizje z tytułu udzielonego kredytu gotówkowego w kwocie: 1.904,73 zł (odnośnie kredytu nr: (...)- (...)) oraz 7.757,61 zł (odnośnie kredytu nr. (...)- (...)).

Wszelkie zobowiązania wynikające z umowy zostały przez kredytobiorcę spłacone w dniu 3 listopada 2017 r. (odnośnie kredytu nr: (...)- (...)) oraz w dniu 18 czerwca 2018 r. (odnośnie kredytu nr. (...)- (...)).

(okoliczności bezsporne)

Umowa kredytowa (...) została zawarta na okres od 06.06.2017r. do 07.07.2025r. Spłata pożyczki miała nastąpić w 96 ratach po 391,30 zł miesięcznie, przy czym ostatnia rata miała wynosić 390,82 zł. W umowie wskazano, iż:

- kwota udzielonego kredytu wynosiła 27.604,73 zł;
- całkowity koszt kredytu wynosił 11.864,32 zł;
- całkowita kwota do zapłaty wynosiła 37.564,32 zł;
- wysokość prowizji wynosiła 1.904,73 zł.

Dowód:

- umowa kredytowa (...) – k. 26 – 29.

Umowa kredytowa (...) została zawarta na okres od 03.11.2017r. do 05.11.2027r. Spłata pożyczki miała nastąpić w 120 ratach po 592,17 zł miesięcznie, przy czym ostatnia rata miała wynosić 508,70 zł. W umowie wskazano, iż:

- kwota udzielonego kredytu wynosiła 41.263,89 zł;
- całkowity koszt kredytu wynosił 37.555,92 zł;
- całkowita kwota do zapłaty wynosiła 70.976,93 zł;
- wysokość prowizji wynosiła 7.757,61 zł.

Dowód:

- umowa kredytowa (...) – k. 30 – 34.

W dniu 13.06.2018r. M. T. zawarła z (...) Bank S.A. umowę kredytu konsolidacyjnego nr (...). Udzielona pożyczka w kwocie 144.099,89 zł została przeznaczona m.in. na spłatę m.in. kredytu gotówkowego nr (...)- (...).

Dowód:

- umowa kredytu konsolidacyjnego – k. 35 – 36v.

W dniu 06.02.2020r. M. T. zawarła z Centrum (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. umowę przelewu wierzytelność, przedmiotem której były wierzytelności przysługujące Cedentowi względem Banku (...) S.A. z tytułu niezwróconych przez Kredytodawcę kredytu, związanych z zawarciem i całkowitą spłatą umowy kredytu gotówkowego nr (...)- (...). kwoty 1.904,73 zł oraz spłatą umowy kredytu gotówkowego nr (...)- (...), tj. kwoty 7.757,61 zł. wraz z roszczeniem o odsetki z tytułu opóźnienia.

Dowód:

- umowa przelewu wierzytelności – k. 20-21v.

Pismem z dnia 10.02.2020r. strona powodowa zawiadomiła Bank (...) S.A. o przeniesieniu wierzytelności oraz wezwała stronę pozwaną do zapłaty kwoty 10.203,06 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od 18.11.2017r. do 10.02.2020r. (w przypadku kwoty 1.807,97 zł) i za okres od 28.06.2018r. do 06.02.2020r. (w przypadku kwoty 7.286,29 zł) tytułem należności wynikającej z braku dokonania na rzecz Cedenta proporcjonalnego zwrotu kosztów przedmiotowych kredytów w związku z dokonaniem całkowitej spłaty tychże przez Cedenta.

Dowód:

- pismo z dn. 10.02.2020r. – k. 23 – 24v.

W odpowiedzi z dnia 12.03.2020r. strona pozwana podniosła, że nie uznaje jakiegokolwiek zadłużenia wynikającego z przedmiotowych umów kredytowych.

Dowód:

- pismo z dn. 12.03.2020r. – k. 25.

Sąd dokonał rekonstrukcji stanu faktycznego na podstawie dokumentów prywatnych zaofiarowanych przez stronę powodową, uznając je za autentyczne i wiarygodne i których treść i forma nie budziły zastrzeżeń sądu. Nie ujawniły się też takie okoliczności, które należałoby brać pod uwagę z urzędu, a które podważałyby wiarygodność tej kategorii dowodów i godziły w ich moc dowodową od strony materialnej czy formalnej. Dokumenty prywatne stanowiły dowód tego, że osoby, które je podpisały, złożyły oświadczenia zawarte w dokumentach (art. 245. k.p.c. w zw. z art. 233. § 1. k.p.c.).

Ponadto na stan faktyczny złożyły się okoliczności przyznane przez stronę pozwaną w odpowiedzi na pozew.

Sąd rozważył co następuje:

powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z art. 69 ust. 1 Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 2357) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Zgodnie z art. 5 ust. 6 Ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 1083) - zwanej dalej ustawą- całkowity koszt kredytu to wszelkie koszty, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt, w szczególności: odsetki, opłaty, prowizje, podatki i marże jeżeli są znane kredytodawcy oraz koszty usług dodatkowych, w szczególności ubezpieczeń, w przypadku gdy ich poniesienie jest niezbędne do uzyskania kredytu lub do uzyskania go na oferowanych warunkach, z wyjątkiem kosztów opłat notarialnych ponoszonych przez konsumenta. Natomiast wg. art. 49 ust. 1 ustawy w przypadku spłaty całości kredytu przed terminem określonym w umowie, całkowity koszt kredytu ulega obniżeniu o te koszty, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy, chociażby konsument poniósł je przed tą spłatą. Z kolei możliwość wcześniejszej spłaty gwarantuje art. 48 ust. 1 Ustawy, który stanowi, że konsument ma prawo w każdym czasie do spłaty całości lub części kredytu przed terminem określonym w umowie.

Skutki powyższej regulacji zostały określone w art. 49 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim zgodnie z którym w przypadku spłaty całości kredytu przed terminem określonym w umowie, całkowity koszt kredytu ulega obniżeniu o te koszty, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy, chociażby konsument poniósł je przed tą spłatą. Przepis ten przewiduje mechanizm automatycznego obniżenia świadczeń kredytobiorcy z tytułu umowy o kredyt konsumencki albo świadczeń związanych z taką umową, ustanawiając zasadę proporcjonalnej redukcji

kosztów. Stosownie do art. 52 powyższej ustawy kredytodawca jest zobowiązany do rozliczenia z konsumentem kredytu w terminie 14 dni od dnia dokonania wcześniejszej spłaty kredytu w całości.

Zgodnie z literalnym brzmieniem art. 49 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim przepis ten obejmuje swoim zakresem całkowity koszt kredytu. Definicja całkowitego kosztu kredytu zawarta została z kolei w art. 5 pkt 6 powyższej ustawy, który stanowi, że całkowity koszt kredytu to wszelkie koszty, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt, w szczególności: a) odsetki, opłaty, prowizje, podatki i marże jeżeli są znane kredytodawcy oraz b) koszty usług dodatkowych w szczególności ubezpieczeń, w przypadku gdy ich poniesienie jest niezbędne do uzyskania kredytu - z wyjątkiem kosztów opłat notarialnych ponoszonych przez konsumenta.

Przepisy art. 49 wraz z art. 48 ustawy o kredycie konsumenckim stanowią efekt procesu implementacji postanowienia art. 16 ust. 1 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającą dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.U. UE.L.2008.133.66 ze zm.) zgodnie z którym konsument ma prawo w każdym czasie spłacić w całości lub w części swoje zobowiązania wynikające z umowy o kredyt. W takich przypadkach jest on uprawniony do uzyskania obniżki całkowitego kosztu kredytu, na którą składają się odsetki i koszty przypadające na pozostały okres obowiązywania umowy.

Reasumując w przypadku wcześniejszej spłaty kredytu następuje obniżenie wszystkich możliwych kosztów kredytu, niezależnie od ich charakteru, z zastrzeżeniem, iż redukcja ta ma charakter proporcjonalny w tym sensie, że odnosi się do okresu od dnia faktycznej spłaty kredytu do dnia ostatecznej spłaty określonej w umowie.

Dokonując wykładni powołanych przepisów należy kierować się zarówno treścią art. 16 ust. 1 dyrektywy 2008/48/WE, stanowiskiem Rzecznika (...) i Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 16 maja 2016 roku w sprawie interpretacji art. 49 ustawy o kredycie konsumenckim oraz wyrokiem (...) z dnia 11 września 2019r. w sprawie C-383/18, na które to powoływała się strona powodowa.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy M. T. dokonując wcześniejszej spłaty kredytów miała prawo żądać zwrotu części prowizji za udzielenie tychże kredytów, proporcjonalnie do okresu od dnia spłaty kredytu do dnia spłaty pierwotnie ustalonej w umowie. Jednocześnie strony nie zastrzegły w umowie obowiązku zapłaty przez kredytobiorcę prowizji za przedterminową spłatę kredytu. Bezspornym pomiędzy stronami było, że pozwany Bank naliczył i pobrał prowizję w wysokości 1.904,73 zł przy umowie kredytu nr: (...) - (...) oraz w wysokości 7.757,61 zł przy umowie kredytu odnośnie kredytu nr. (...) - (...) oraz, że kredyty te zostały spłacone wcześniej.

Mając powyższe na uwadze, jak również uwzględniając mechanizm redukcji prowizji i przeprowadzone w tym zakresie operacje matematyczne (k. 6), których wyniku strona pozwana nie podważała, Sąd zasądził od Banku (...) S.A. na rzecz Centrum (...) Sp. z o.o. kwotę 10.286,90 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu tj. od dnia 20 maja 2020r. do dnia zapłaty w myśl art. 481 k.c., a zgodnie z żądaniem pozwu.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., mając na względzie wynik procesu i koszty poniesione przez stronę powodową która wygrała proces w całości tj. kwotę 750 zł tytułem opłaty od pozwu, kwotę 3600 zł tytułem kosztów zastępstwa pełnomocnika oraz kwotę 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Sędzia Karolina Gonet – Szwarga